

Sygn. akt IXKa 71/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - IX Wydział Karny - Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący - **SSO Jarosław Sobierajski**

Sędziowie - **SSO Rafał Sadowski**

- **SSO Andrzej Walenta (spr.)**

Protokolant : **stażysta Marzena Chojnacka**

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu **Barbary Dryzner,**

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2015r.,

sprawy **Z. O.** oskarżonego o przestępstwo z art. 263§2 kk,

na skutek apelacji wniesionych przez **oskarżonego Z. O. i jego obrońcę** od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 24 listopada 2014r., sygn. akt VIIIK 1831/13

I. **uchyla** zaskarżony wyrok i uznając, że społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu jest znikoma, na podstawie art. 17§1 pkt 3 kpk w zw. z art. 1§ 2 kk **umarza** postępowanie;

II. kosztami sądowymi za obie instancje **obciąża** Skarb Państwa.

sygn. akt IXKa 71/15

UZASADNIENIE

Z. O. został oskarżony o to, że w okresie od co najmniej 1994 roku do dnia 23.08.2013 roku w T. przy ul. (...), bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną krótką- pistolet gazowy produkcji niemieckiej z 1994 r., (...), model (...), kaliber 8 mm, numer broni (...), ukompletowaną dwoma magazynkami –

- **tj. o przestępstwo z art. 263§2 kk.**

Wyrokiem z dnia 24 listopada 2014r., sygn. akt VIIIK 1831/13 Sąd Rejonowy w Toruniu VIII Wydział Karny uznał oskarżonego Z. O. za winnego zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu tj. występku z art. 263§2 kk i za to na podstawie art. 263§2 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69§1 i §2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata. Na podstawie art. 44§6 kk Sąd Rejonowy orzekł przepadek przedmiotu w postaci pistoletu (...) mod. (...)nr (...)na rzecz Skarbu Państwa. Ponadto na mocy art. 230§2 kpk Sąd zwrócił oskarżonemu dowody rzeczowe w postaci pistoletu koloru czarnego z napisem (...) pistoletu koloru czarnego z napisem (...)oraz pistolet (...)oraz dwóch pustych magazynków od pistoletu (...)mod. (...)nr (...). W punkcie V Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. M. kwotę 619,92 złotych tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów udzielonej z urzędu pomocy prawnej, natomiast w punkcie VI zwolnił oskarżonego od ponoszenia opłaty sądowej, a wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli obrońca oskarżonego oraz sam oskarżony.

Obrońca zaskarżył wyrok w całości zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych i mających wpływ na jego treść poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony popełnił zarzucany mu akt oskarżenia czyn, podczas gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazuje na to, iż do dnia 19 marca 2000 roku, tj. do czasu wejścia w życie Ustawy o broni palnej i amunicji z dnia 21 maja 1999 roku Z. O. nie był zobligowany do posiadania pozwolenia na broń, a od tej daty oskarżony działał w granicach kontratypu określonego w art. 30 kk., tj. w usprawiedliwionym przekonaniu, że przepisy prawa nie wymagają pozwolenia na posiadaną przez niego broń i w konsekwencji zwolnienie go z odpowiedzialności karnej za zarzucane mu przestępstwo ze względu na brak winy;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 7 kpk poprzez wykroczenie poza zasadę swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez dowolną, sprzeczną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania ocenę materiału dowodowego, w szczególności odnośnie ustaleń w zakresie przypisania świadomości bezprawności posiadania broni bez pozwolenia i równoczesne bezpodstawne pozbawienie przez Sąd przymiotu wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w tym zakresie.

W oparciu o te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Toruniu.

Swoją apelacją Z. O. w całości zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego.

W złożonym piśmie również zarzucił on wyrokowi obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez bezpodstawne odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie jego braku świadomości bezprawności posiadania broni bez pozwolenia wskutek czego Sąd przypisał mu winę za popełnienie zarzucanego mu czynu. Ponadto oskarżony zaskarżył wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o karze, zarzucając rażąco jej niewspółmierność. Na poparcie tego zarzutu oskarżony podniósł szereg okoliczności, które jego zdaniem Sąd niedostatecznie uwzględnił, tj. uprzednią niekaralność i nienaganny sposób życia, motywację sprowadzającą się do chęci zapewnienia bezpieczeństwa rodzinie przed niebezpieczeństwem ze strony brata oraz fakt, iż broń przez lata nigdy była nieużywana.

Podnosząc powyższe zarzuty oskarżony wniósł o uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzuty podniesione w obu apelacjach nie są zasadne. Pomimo tego Sąd uchylił zaskarżony wyrok uznając, że społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu jest znikoma i wobec tego umorzył postępowanie.

Niekwestionowanym faktem w niniejszej sprawie jest posiadanie przez Z. O. w okresie objętym aktem oskarżenia pistoletu (...) mod. (...) nr (...). Nie ulega również wątpliwości, iż jest to broń palna, na której posiadanie wymagane jest zezwolenie, o czym stanowi ustawa dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji, która weszła w życie 20 marca 2000 roku. Słusznie zatem obrońca wskazał, iż Sąd dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, ponieważ powinien był on ustalić okres popełnienia przestępstwa począwszy od dnia wejścia w życie tej ustawy. Nie można jednak zgodzić się z poglądem obrońcy, iż od tego momentu oskarżony działał w usprawiedliwionym przekonaniu, że przepisy prawa nie wymagają zezwolenia na posiadaną przez niego broń, a zatem w warunkach kontratypu określonego w art. 30 kk. Drugi podniesiony przez obrońcę zarzut w swej istocie również sprowadza się do zakwestionowania stanowiska Sądu I instancji, iż oskarżony miał świadomość bezprawności zarzucanego mu czynu. Można zatem rozpatrywać je łącznie jako jeden zarzut.

Zarzut ten nie jest zasadny. Jak słusznie zauważył Sąd I instancji, oskarżony pasjonował się bronią i zgromadził kilka jej egzemplarzy. Przez lata pracował on jako ochroniarz. W związku z wykonywaną pracą uzyskał pozwolenie na posiadanie broni, co zostało poprzedzone stosownym szkoleniem. Uprawnienie to nabył w 2001 roku, a zatem już po

wejściu w życie ustawy. Ze względu na rodzaj wykonywanej pracy i posiadane uprawnienia oskarżony musiał mieć pełną świadomość, iż może posiadać w domu broń, na którą może być wymagane uzyskanie zezwolenia. Pomimo tego nie podjął on działań w celu dowiedzenia się, czy posiada broń legalnie i ewentualnie zalegalizowania tego stanu. Uzasadniony jest zatem pogląd, iż działał on z zamiarem ewentualnym, godząc się, że może nielegalnie posiadać broń. Nie można natomiast przyjąć, iż nie miał on świadomości bezprawności zarzucanego mu czynu. Ze wskazanych względów nie jest także trafny pogląd Sądu I instancji, iż sprawca działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim.

Pomimo nieuwzględnienia zarzutów apelacyjnych Sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok. Zdaniem Sądu, pomimo faktu, iż zachowanie Z. O. wypełniło znamiona czynu zabronionego z art. 263§2 kk, nie można uznać go winnym popełnienia przestępstwa. Biorąc pod uwagę dyrektywy z art. 115§2 kk należało bowiem uznać, iż jego czyn jest społecznie szkodliwy w stopniu znikomym. Ku tej ocenie skłania analiza następujących okoliczności. Po pierwsze, warto podkreślić, iż sprawca nabył przedmiotowy pistolet z legalnego źródła w czasie, kiedy na jego posiadanie nie było wymagane uzyskanie pozwolenia. Po drugie, na co Sąd odwoławczy zwrócił uwagę wcześniej, oskarżony działał z zamiarem ewentualnym, którego postać należy oceniać łagodniej niż sytuację, gdyby miał on pełną wiedzę, co do bezprawności zarzucanego mu czynu. Po trzecie, na uwzględnienie zasługiwał także motyw, który kierował Z. O.. Posiadał on bowiem broń w celu obrony rodziny przed bratem, którego zachowanie rodziło w nim obawę o życie i zdrowie własne i rodziny. O tym, że była to obawa uzasadniona świadczą wyroki karne J. O., a także bogata kartoteka policyjna w zakresie interwencji domowych w zamieszkiwanym przez obu braci domu. Pomimo długoletniego konfliktu, oskarżony przedmiotowego pistoletu nigdy nie użył, co także przemawia za uznaniem, iż fakt nielegalnego posiadania przez niego broni nie był społecznie szkodliwy w stopniu większym niż znikomy. Obojętna w tym zakresie nie jest także okoliczność, iż była to broń gazowa, której użycie grozi niebezpieczeństwem zdecydowanie mniejszym niż użycie ostrej broni palnej.

Wszystkie te okoliczności przemawiają zatem za uznaniem, iż społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu jest znikoma. Ponieważ fakt nieuwzględnienia zarzutów apelacyjnych nie przekreśla możliwości orzeczenia przez Sąd odwoławczy na korzyść oskarżonego, zasadnym było uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 17§1 pkt 3 kpk w zw. z art. 1§2 kpk, zaś kosztami sądowymi za obie instancje Sąd Okręgowy obciążył Skarb Państwa.